

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön januar 28^{kán} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Hani barlang.

A' hani barlang a' természet ritka csudáinak egyike. E' nevezetes 's csudálandó barlangot meglátogatám; de fájdalom! vezetőm nem volt, 's így csak azt láttam, mit a' történet látnom hagyott. Vezető itt elkerülhetlen szükséges, de szerencsétlenségemre egész Han faluban sem találtam vezetőt; mert éppen két holtat kísérték a' lakosok az örökké szunyadók sorába. — Egy öreg beszélte-el az elholtak történetét. Egyszerű ez, de megilletődést von maga után. — Im közlöm, mint az öregtől hallám.

1810-ik évben Han faluban élt Pierre nevű tiz éves ifjú, szülék 's atyafiak nélkül. — Nevéhez sokszor ragaszták e' szomorító melléknevet: „bamba Pierre“ — mások egyszerűbben csak bambának hívták.

Pierre semmi kézi művet nem! tanult; utak mellett kéregetett, 's ebből élt. Alvó helyét senki nem tudá; de gyaníták, hogy kisebb vizálláskor a' hani barlangnál talál menedéket: azonban folyóáradáskor senki sem tudá Pierre tanyáját, 's róla senki sem szorgoskodott.

Egy kis leányzó, mintegy hónappal idősb Pierrenél, gondoskodék csak az elárvultról. Többször, midőn a' vész dühöngött 's a' folyó medre megdagadt, láták őt a' barlangba menni, honnan Pierret karon fogva vezeté anyja lakáához. Franciskának (így nevezték) testalkata karcsú, képe barna volt; gyengéd-kék szemei, hófehér fogai, 's rózsapiros ajkai valának.

Anyja a' faluban jól birta magát. Férje, mint katona, a' Gana melletti csatában elesvén, az özvegy segédpénzt nyert, melly bár csekély volt, de az ő 's leánya nagyobb szükségéit kielégíté.

Egykor a' bamba Pierret egy falusi ember megmenté a' haláltól azon pillanatban, midőn a' folyó hulámai őt a' barlangba akarák ragadni. Franciska ezt hallván mondá anyjának: „ha Pierre-e nem vigyázunk,

őt a' vizdagály elragadja, 's testét a' barlang szikláin szétzuza. Neki szülői nincsenek; legyünk mi helyettük. Nincsen szállása; fogadjuk-be kis hajlékunkba; a' magas ég e' jó tettért megáld minket. Más nap oda hívák Pierret, 's gunyhójukba fogadák.

Jött azonban egy idő, melyben az özvegytől a' segédpénzt elvonák, mire ő elszomorodott, 's betegségéből többé nem kelt fel. — Pierre 's Franciska 15 évesek valának. Franciskának eszébe tünt, hogy, ha Pierrel tovább is egy hajlék alatt marad, a' gonosz nyelveknek ki lesz téve becsülete; 's így gondolkodott, nem válhatna-e el tőle. — De mit csinált volna a' bamba! Addig koldulással keresé kenyerét, míg Franciska magához vevé; de most már az élelmérőli gondoskodásról megfejtkezni látszott. Ha a' dél elérkezett, 's Franciska hívta, ő ment, 's hívása nélkül talán éhen halt volna. Pierre magát egészen Franciska parancsához szoktatta, 's a' mit tett, csak ennek meghagyása szerint történt. Franciska ezt fontolóra vevén, a' világ véleményét nem olly nagy érdekűnek tartá, mint egy ember életét: azért elhatározá, hogy a' bambát magánál tartja, bár mit szólnának is az emberek.

Noha a' lak, melyet anyjától öröklött, kicsiny volt, Franciska azt még is ketté rekeszté, és semmi közösülési ajtót nem hagyott. Kis kertjét is két felé osztá sövény által, hova komlót ültetett. Pierretől segítetté magát, ki a' nélkül, hogy tudná, mit csinál, engedelmeskedett urnéja parancsának. — Gondos ápolás mellett a' sövény melletti komló buján és sűrűen termett. Ha Pierre látni akará Franciskát, fejét keresztül dugá lombjain, 's azon gyermeki hangon, mely minden bambának tulajdona, köszöntvén: „jó reggelt — vagy, jó napot Franciska!“ — fejét vissza huzá, virágait ápolta, 's néha eldanolt egy búsongó dalt, melynek hangzatát 's értelmét egyedül ő tudá: ha talán volt a' dalnak értelme 's hangzata.

Ezen kettérekesztett kertben mindkét felől lugos volt, körülnöve 's mint egy körülfonva különféle virágokkal, melyek illatjokat messze terjeszték. Itt évének nyáron ebédet, mindenik a' maga részében. Sokszor, midőn a' szép Franciska a' lugos nyílásán gyámoltjának átnyujtá az eledelt, kezeik találkoztak, 's ha bár ez csak esetből történt, mindkettő boldogabbnak érzé magát. — Télen szobába vonák magukat, hol éppen úgy, mint a' lugosban, a' közfalon egy nyílás volt engedve. Itt is csak azon örömet éldelek, hogy egymás kezét néha esetből megfogák.

Igy telt-el 25 év. Franciska a' varrásban olly kitűnő szorgalommal birt, 's ez által annyit szerzett, hogy nemcsak magát, hanem a' bambát is, kiért egyedül élt, eltartatá. Pierre már

40 évet számlált; de olly ősz lett, mint egy 70 éves öreg, és hirtelen súlyos betegségbe esett. — Dinauti ből orvos hivatott hozzá, ki baját gyógyíthatlannak nyilatkoztatá. — Franciska erre komor lön, 's mondá: „ha Pierre meghal, nekem is meg kell halnom.“

A' betegség nem sokáig tartá; miből állott, nem tudhatám meg; a' falusiak valami láz neműnek mondák. — 15 nap feküdt Pierre e' lázban; Franciska soha sem távozott ágyától. — Tizenötöd napra Pierre megszóllitá Franciskát: „nem tudom mi változás történt velem. Ugy érzem, mintha eddig vak voltam volna, 's most adatnék világosságom. Én egészen másképp' gondolkozáim előbb, mint most Franciska! Neked szeretnék valamit mondani, mi szivemen fekszik, de nem tudom — — segits ki mondani!“

„Pierre! — szóllt Franciska megilletődve — hisz' én téged szeretlek!“

„Igen Franciska! — válaszolt Pierre szelid mosolylyal — én is szeretlek!“ — Erre elszenderülni látszott — 's ő nem volt többé. — Midőn Franciska látta, hogy Pierre halva van, letérdelt 's imádkozott.

Más nap a' szomszédok e' hajlékban két halottat találtak. Franciska szava beteljesült; lelke Pierrével repült az égbe.

Midőn a' hani barlangot meglátogatám, sirba vitettek mindketten; 's ez volt oka, miért nem találtam vezetőt.

Counnier François után

Burián Imre.

Egy pár genie a' sok közül.

(Vége.)

Emmi e' közben csendesesen és némán ült, 's nem meré szemét felütni, nehogy a' gróf bámuló, vagy, mi rosszabb volt, Falkay szemtelen pillantataival találkozzék.

„De urak — mondá ez utóbbi — itt ül Emmi kisasszony, és csudálkozik, hogy neki miért nem udvarol senki.“

Emmi gyorsan pillantott-fel, ellenszóllni akart, de látta, tanácsosabb hallgatni.

„Ötven pengőben fogadok akárkivel, hogy Emmi kisasszony nem mer szemembe nézni, 's nem meri mondani, hogy ez nem volt gondolatja.“

„Áll a' fogadás!“ — kiáltá a' szajkó magnás.

„En örömet veszitek — mondá Falkay — mert egy pillanat Emmi kisasszonytól, két illy summával felér.“

„Többel!“ — mondá Vizi.

„Sokkal többel!“ — folytatá 'Testesi.

A' gróf lehajlott kérdeni a' valót.

„Nem szükség önnek fárasztani magát — mondá Falkay — mi értjük egymást. — Emmi kisasszony részemre nyilatkozik, 's ez által bizonyítja, hogy ízlése van. — Adjon túl a' reményen!“

Azonban az asztaltól felkeltek, 's Gundi szabadabban kezdett lélekezni.

„Éljen Emmi kisasszony!“ — kiáltá Falkay.

„Éljen!“ — kiálták Vizi et Compagnie.

És most a' poharak gyorsabban kezdtek forogni. — Gundi testvérével titokban kívánt szólni; a' katonatiszt a' hatodik pajtással búcsút vett; a' négy társ még egyre élteté Bachust és Venust; de a' lágy gróf nem birta a' sokat, halványan hullott egy pamlagra, 's mélyen aludt-el.

„Schach a' királynénak! — kiáltá Falkay. — Ficzkók! — folytatá Vizi 's Testesihez — mulassatok; és ha nem találnátok egyéb dolgot, fojtsátok-meg e' gyáva kullancsot! — Vagy még ne; még hasznát vehetjük. — Üssétek agyon Gundit; raboljátok-el pénzét, vagy akasszátok-fel magatokat: mindent tehettek, de e' mellékterembe lépni senki ne merjen, értitek?“

A' mellékteremben Emmi elmélyedve olvasott egy könyvet, midőn véletlenül nevét hallá susogni.

A' könyv kihullott kezeiből. Szorosan mellette a' pamlagon Falkay ült, láthatólag ittasan.

„Milly isteni elmélyedés! — mondá a' nemes ur. — Való volt-e, vagy csak szinlett, hogy gyönyörű szempilláit jobban láthassam!“

Emmi ajkaiba harapott, az ajtó felé pillantott, és szólni nem tudott.

„Én önt öt perczig néztem — lelkemre becsmérhetlen — miért is szólltam, 's miért rontám-el e' kedves arcot!“

„Legyen olly jó, 's egy hangot se szólljon többet.“

„O ne beszéljen így — folytatá Falkay könyökére támaszkodva, 's így még közelebb nyomulva — ne beszéljen így. — Hogy viselheti ön magát legengedékenyebb rabszolgája iránt illy rettenő kegyetlenül?“

„Már nyilvánítam önnek — viszonzá Emmi akarátlan reszketve — hogy ön magaviselete sértő, 's bennem undort szül. — Ha önben egy szikrácskája van a' férfias és nemes érzelemnek, akkor ezen pillanatban el fog hagyni.“

„Ej ej, édes gyermekem! miért akarja olly sokáig e' kitün szinletét a' szigorúságnak viselni? Legyen természetesb édes Emmim, kérem, legyen természetesb!“

Emmi menni akart, de Falkay öltönyénél fogva visszatartá.

„Engedjen menni uram, e' pillanatban mindjárt, e' pillanatban!”

„Üljön-le, üljön-le; én beszélni akarok önnel!”

„Uram, eresszen-el e' pillanatban!” — viszonzá Emmi.

„Nem, a' világért sem! — kiáltá Falkay, 's őt a' pamlagra visszavonni törekvék. Emmi erőszakos rántást tett, hogy magát megszabsdithassa; Falkay a' sulyegyent elveszté, 's test-hosszat esett a' leányka mellé.

Ajtó nyílt.

„Mi ez itt? — dörgé egy hatalmas hang. — Mi baj?”

„Lajos!” — kiáltá a' kinzott lányka.

„S e' pillanatban sulyos bot-ütés hullott Falkay fejére, ki eszméletlenül dült a' padlón végig, 's mi előtt két percz mulnék, kiadá bünös lelkét.

A' jött szabadítók Lajos, Sáróy Endre, Márton, a' bot-ütleg hőse, 's még ezeknek egy pár izmos barátja volt. — E' jelenet 's annak rettentő következése olly váratlanul lépé-meg ifjainkat, hogy észre sem vevék Gundi 's vendégeinek beléptöket.

„Mi baj?” — kérdé Gundi sápadtan.

„Mi? — felelé indulatosan Emmi — az uram, hogy én azon házban, mellyben mint védtelen árvának, ön testvére gyermekének oltalmat kellett volna találnom, sértéseknek vagyok kitéve, mellyek olly neműek, hogy pirulnom kell, ha enmagamat meglátom. — Az uram a' baj, hogy ön anyámat ide csábította, megcsalta, 's engemet gaz kéjenczeknek eladott — az....“

„Megállj Emmi! — hadd végezem én! — vágott közbe Lajos — ki e' beszéd alatt erejét visszanyeré, és szemei szikrákat szórtak. — Az uram a' baj, hogy ön és im e' pajtásai gaz latrok — semmire való szemetjei az emberiségnek; hogy ön megérdemlené czimboráival együtt a' halálra veretést, mit fel is talált volna, ha a' gondviselés utamba nem vág. — Im a' fő czinkos büntetését vevé, 's ez az Isten, nem ember ítélete volt. — Ön gróf ur egykor emberinek mutatkozott; ama jótéte gazdag aratást teremjen önnek. — Gundi ur, ön a' gróf adós leveleit tüstént visszaadandja, 's lépést irántok tenni ne merészeljen; mert számolásai roszul ütnének -ki. — Gróf ur, egy tanácsom volna számára. — Ön adá egykor — most vissza nyujtom. — Hagyja ön abba e' játékot! E' szép barátokat könnyen nélkülözheti; ők sokkal ismeretesbek, mintsem fájdalommal ne emlékezzék vissza körükre. — Vizi és Testesi, önök sokkal csekélyebbek, aljasabbak, hogysen önérzetem engedné önöktől számot kérni: — még is, ha e' történtekben valaki részesül; 's eme csábultt grófot kerülni nem fog-

nák, találkozásunk iszonyú volna. — 'S most utójára drága bátya! — gyönyörű vérfi, ki saját vérét nyomorú pénzért, illy alávaló hősöknek oda veté — mint mondám — a' kirablott ifjúnak adós leveleit vissza adja — anyai-osztályrészemet fillér - pontosan lakomba szolgáltatja, 's eme becses czinkosa holt testét, mint legjobbnak véli, biztos helyre takarítja. Háló szobájában intő példaul nem rossz helyen állna. A' késő idő, melly csontvázait, vagy hamvainak némi töredékeit — kemény mellett eldeshkázva — vagy padló alá leásva megleli, önt gyilkosnak kiáltja: de ön ezzel mit nem veszít. Egy két bűnnel több vagy kevesebb, nemde mindegy? Isten velünk!

Polya Endre.

KÜLÖNFÉLE.

Betlehem. — E' város egy hosszú völgyön uralkodó dombon fekszik. — A' zárda erősséghez hasonlít, és a' törökök berohanásai ellen kőfallal van kerítve. — A' templom kereszt alakú; hajója vagy a' kereszt lába negyvennyolcz corinthe oszlopon nyugszik. E' részét a' templomnak belül az örmény keresztények birják; és a' kereszt többi három részétől kőfallal választatik el. Ha az e' falba vágott ajtón belép az ember, a' karba ér, mellyet egy a' napkeleti három bölcsek szenteltt oltár diszit. Az oltár alján mutatnak a' barátok egy márvány csillagot, melly hárántékosan azon pont alatt áll, hol a' bölcseket jászolhoz vezérlő csillag megállott; éppen ez alatt pedig a' föld alatti templomban látható azon jászol, mellyben az ujszülött gyermek Jézus feküdt, midőn őt a' három bölcsek imádták, 's neki tömjéneztek. A' kart és a' templom két más részét, mellyek mint kereszt-gerendák két felé nyulnak, a' görög keresztények birják. Innen a' föld alatti kápolnába, isteni üdvözlőnk születésének szent helyeihez két lépcső visz. Mindenki, e' helyet látogatandó illő ajtatosságra buzdittatik a' barátok által, és egy égő viasz gyertyát kap. A' kápolna, mellynek üregében istálló és jászol találkozik, sziklából van kivágva. Szent Ilona mind a' falakat mind a' pallót márvánnyal rakatta-ki. Semmi világot sem kapván kívülről a' kápolna, harminczkét szép és drága lámpa által világittatik, mellyeket több keresztény fejedelem ajándékozott. A' kápolna hátulsó részén azon hely, hol Jézust a' boldogságos anya szülte, egy fehér jaspissal fedett kővel jelettetik. E' hely ezüst rostélylyal van elzárva, és egy sugárokat lövelő nap alakját viseli e' fölirattal: „hic de virgine Maria Jesus Christus natus est.“ E' fölött egy keresztbenfekvő márvány-tábla van a' sziklába illesztve, melly oltárul szolgál, és három lámpa által világittatik, mellyek körül a' legszebb 13-ik Lajos Francia király ajándoka. Az oltártól hét lépésnyire a' lépcső mellett van egy sziklába vágott barlang fehér márvány bölcsovel. Itt azon jászol helye, hol az ég és föld ura, mint legszegényebb gyermek, szénán és szalmán feküdt.

Jerusalem végveszedelme. — Jerusalemben elpusztitása Vespasian császár uralkodása alatt történt. Az alatt, míg a' romaiak e' várost ostromlották, kétszáz ezer zsidó halt-meg éhen. Április 14-től július 1-ig, Krisztus születése után a' 71-ik évben egyetlen egy kapun száz tizenöt ezer nyolcz száz harmincz halott vitetett-ki. A' lakosok olly nagyszükséget szenvedtek,

hogy lábbelieket rágták; a szemét vezető csatornákból mindenféle tisztátlan-
ságokat lefaltak éhségük enyhítéseül. Egy borzasztó anya öngyermekeit emész-
tő-fől. Nem remélhetvén már semmi szabadulást a városi lakosok, lenyelték
aranyukat, hogy a győzőké ne lehessenek. Mit látván egy római katona,
foglyait leöldöste, s belső részeit átfurdalván, kivájta azokból az elrejtett
kincseket.

KUN PÁL.

Némberi gyöngédség diadala. Miután a polgári háború már hu-
zamós időtől pusztítá spanyol országot, Péter király győzött trónkövetelő
társa, a Guzman-házból eredett Trostmara Henrik felett, s annál könnyeb-
ben, minthogy egy valesi hercegtől segítették. Anyja titkos kedvese volt Pé-
ter atyjának, s im most e rendkívüli fiú a koronáért küzdött vele. — A
győző, kire nem ok nélkül ragasztaték a kegyetlen melléknév, kit későbbi
történetirői csakugyan e nem legdicsőségesebb névvel is tiszteltek-meg,
boszút szomjazott; a Guzman-háznak minden, legártatlanabb tagjára is ki-
terjedt gyűlölsége, s a győző parancsára vérök folyt. Szevillába érkezve, hol
don Juan Alfonso de Guzmannak anyja, egy tisztos matrona élt, ezen szán-
dékozott elsőbben is boszúja hevét oltani. Hatalomszavára börtönbe hurczo-
lák az agg nőt, és máglyára ítelték. A máglya Szevilla egyik szabadterén
halmoztaték-fel, s a tisztos asszonya máglya felett egy karóhoz állva köt-
teték. A máglya fellobbant; már a karók körül rohog a láng. Ekkor heves
szélroham az áldozat ruháját fölkapja, s testét a szemérmetlen szemeknek
készül fölfedni. Ezt meglátja hiveinek leghivebbje, Davalos Izabella komor-
na, ki urnőjét halálban is imádja; a máglyához repül, felmegy reá, a bol-
dogtalan mellé térdel, ruháit karaival szorítja-le, s így mindketten elham-
vadnak! Milly ösztönző érzemények! A Guzman-család mindkettőnek hamvait
össze szedeték. Szevillában szent Izidor templomában pompás kápolna zárja a
hamvedret, s a matrona márvány-emlékén e valóban magasztos jelenet le-
ábrázolva is van. Ott látszik a térdeplő hölgy az elhagyatott előtt, lángoktól
övedzve, s urnőjéhez simulva. Így tisztelték a kortársak e nagylelkű tettet;
részvétőket még inkább megnemesítő egy családi frigy, melly a Guzman-
család minden tagját ünnepélyesen kötelezte, hogy a Davalosok nemzetségé-
ből soha egyet is szükségben sinlődni ne hagyjanak, kerüljön bár mibe.

Gyors utazás bajjal jár. — Bizonyos bordeauxi ügyvéd néhány
szabad hetet kalandozások közt a pyrenékben óhajta tölteni. Mivel nőtelen
vala, házának gondviselését egy biztos emberre bízta, úgy hogy ez szobáját
naponként kitisztitgassa és szellőztesse, éjjel pedig alvó- és könyvtári tere-
mében Cujacius és ennek a római jogról irt társai mellett aludjék. — Hat
heti szabadság után kegyenczek és huissierek nélkül remélt az ügyész Bor-
deauxba visszatérni, és ad interim ház-öréhez levelet irt, mellyben meg-
érkezése napját és óráját jelenté, s őt leendő elfogadására szölitá-fel. —
Nem sokára ezután esti 8 órakor megérkezvén lakába kívánt menni, de bá-
mulására azt zárva lelé. Ezzel ő koránsem zavartaték-meg. — Emberem nem
várt illy korán, bizonynyal még kancsó mellett ül! — így gondolkozék, és
vendéglőbe tért vacsorára. Itt hosszasan üldögélt bora mellett, és nagyon el-
késvén, a hótélben akart meghálni; de másnap vásár levén, minden szoba el
volt foglalva. Három más vendéglőben is éppen illy feleletet kapott, hogy t.
i. a vásáros idegenek minden ágyat elfoglaltak. — Talán hohn van már ház-
öröm, s még saját ágyamban alhatom — gondolá a törvényfi — midőn fá-
radva s bágyadtan ajtója előtt megáll. Zörget, zörget sokáig, de hasztalan

— most kétségbe eséstől lakatost költött-fel, hogy a' szobát kinyissa. Midőn tizenkettő-eket kongott az óra, hála a' lakatos kulcsának, az ügyész önágában feketett. — Megtörődve az utazás terhétől, és a' sok lótas futástól, gyorsan elszunyadt. Kis idő múlva azonban jön a' felvigyázó édes bortól meglehetősen leázva, hogy mint gondos ember rendes helyén lefeküdjék. Fő kulcsával ki akarja nyitni az ajtót, de ez nem tágul, mert valaki belőlről tolozárral csukta-be. — Szegénynek minden vére fejébe tolul. — Bizonytalvajok vannak benn — gondolá. — Hallja a' törtt v a s a k zörejét. — Most szekrényeket, ládákat törnek-fel; arany, ezüst, minden, mit csak elvinni érdemes, a' tolvajok zsebeibe költözik. A' kizártt felvigyázó elfojtott szívéhez hangos jajveszékkel léget bocsájt. Egy emberséges ismeretlen halad-el mellette, és panaszán megilletődve rendő-biztost hoz négy örrel s egy káplárral. — Most csak kézre kerül a' tolvaj. — A' házat körülállják, a' rendőr biztos hatalmasan zörög az ajtón: „a' király nevében nyissátok-fel!“ — A' király neve süker nélkül marad. — „A' törvény nevében nyissátok-ki!“ — Ismét néma a' házban minden. — Puska-agyak ütik most az ajtót minden erőből; de az ügyész mindegyre csendesesen alszik. — Végremásik lakatost költnek-fel, és az ajtó még egyszer kénytelen a' feszítéseknek engedni.

A' négy katona különböző szobákba rendeztetik, és a' biztos, káplártól 's a' felvigyázótól követve, az alvó-terembe lép, a' tolvajnak zugát és buvó helyét keresvén. Most ébredtt-fel végre az elfáradtt alvó; ágyához közel lépteket hall, mire felugrik. Most vita keletkezik; a' biztos és emberei hatalmukba akarják keríteni a' szelíd ügyhöst; mire ez, miként támadói, tolvajt, gyilkost kiált. Elvégre mind a' két fél megismeri egymást, 's kisül, hogy a' fáradtt ügyvéd hamarabb ért lakhelyére, mintsem levele, mellyet felvigyázójához küldött.

Különös sirira r. Aliconet mellett (francia ország) a' sirkerthen következő különös sirirat olvasható:

Ci git le Fils, ci git la Mère,
Ci git la Fille, avec le Père,
Ci git la Soeur, ci git le Frère,
Ci git la Femme et le Mari
Et n y a que trois corps ioi.

(Itt nyugszik fiú, itt nyugszik anya; itt nyugszik a' leány apja mellett; itt nyugszik hug, itt nyugszik öcs; itt nyugszik nő és a' férj, 's itt még sincs több három testnél.)

Nevezetes párbaj. Dieppeben nem rég ökölvíadal történt két ősz, egy 75 és egy 78 éves között. A' bajtanúk 80 éves aggastyánok voltak.

Figyelmeztetés. — A' Regelő Honművész idei lapjaiból még teljes számú példányokat lehet kapni. Megrendelhetők mind a' cs. k. postahivatalokon, mind Pesten a' kiadó tulajdonosnál.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utszá 453.